

Irja Askola

Armon
sanoja
sinulle

Minerva

Irja Askola

Armon
sanoja
sinulle

Sakkeus

Häpeä on sekä merkillinen voimavara että merkillinen voimien viejä. Sakkeukselta olen oppinut nuo molemmat.

Häpeä saa ihmiset tekemään kummallisia asioita, vaikka kiipeämään puuhun ja kätkeytymään toisten katseilta.

Sakkeuksen häpeä sulii pois ja sai hänet kokemaan elämänsä merkittävimmän muutoksen.

Sen sai aikaan se, että joku katsoi häntä syvälle silmiin ilman tuomiota tai häpeän pelkoa.

Sakkeus jätti piilopaikkansa ja tuli kohdatuksi ja nähdyksi.

Uteliaat katseet kohdistuivat häneen.

Olihan hän vihattu tullivirkailija, joka ajoi vain omaa etuaan.

Kohtaaminen Jeesuksen kanssa oli ennalta suunnittelematon ja vaikutuksiltaan ennalta arvaamaton.

Elämä sai uuden suunnan ja avasi polun yhteisöön.

Havahdun kuulemaan

Katso minua, Jumala,
jotta rohkenen nähdä
tarkoitukseni,
tahtosi
ja kaiken oleellisen.

Kuule minua,
jotta tuntemattoman kynnyksellä
havahdun kuulemaan
kaipuuni,
kutsusi
ja kanssakulkijoiden äänen.

Samarialainen nainen

Erään naisen elämässä tapahtui täyskäännös kaivolla.

Nainen raahusti kuuman keskipäivän aikaan vesikaivolle, jottei joutuisi tekemisiin kylän muiden naisten kanssa eikä kuuntelemaan heidän kuiskutteluaan selkensä takana.

Mutta kaivolla olikin jo joku toinen, ja hän alkoi puhutella naista. Nainen säpsähti, sillä hän ei ollut tottunut tällaiseen. Hän pelkäsi sivaltavia tuomion sanoja. Mutta vieras mies pyysikin häneltä ystävällisesti juomakulhoa lainaan.

Samalla hetkellä rikkoutui monta tabua. Juutalainen mies puhuttelee halveksittuun etniseen ryhmään kuuluvaa naista ja juo hänen juomakupistaan, joka juutalaisen käsityksen mukaan oli saastainen.

Nainen ei ahdistu eikä hämmenny.

Hän juoksee torille ja alkaa kertoa kaivolla tapahtuneesta ihmeestä.

Hän löytää uuden alun.

Elisabet ja Maria

Kaksi naista. Toisistaan tietämättä silittelivät pyöristyvää vatsaansa. Välillä tirahtaa kyynel silmäkulmasta, välillä mieli kujertaa pienten potkujen tavoittaessa kohdun seinämän. Tunteiden vuoristorata uuvuttaa ja voimistaa, pelottaa ja piristää.

Vastakohtaiset ovat lähtökohdat: toivonsa menettänyt, jo epätoivonsa niellyt ja häpeänsä kätkenyt. Kohtu pysyy tyhjänä. Toisen on taas vallannut hämmennys ja häpeä, kohdun on yllättäen vallannut uusi asukas. Lamaannus, sanattomuus, neuvottomuus.

Rohkeaa olisi lähteä ja paeta. Rohkeutta vaatisi myös jäädä, kohdatta kotikylän uteliaat katseet ja tuntea kuiskuttelu selkänsä takaa.

Vuoripolku kutsui. Leivänviipale hameenhelman taskussa Maria tiesi, minne halusi mennä.

Elisabet-täti! Jo pihan portilla he halaavat ja havahtuvat siihen, että tässä meitä onkin läsnä neljä. Sukulaiset löysivät toistaan sisaruuden ilon ja vieraanvaraisuuden voiman. Maria viipyi kolme kuukautta sielun siskoksi tulleen Elisabetin luona. Oliivipuiden viileässä iltohämärässä he kummastellen kokoilivat yhteen elämänsä palapelejä.

Jumalan kaunein sana

”Syvin teologinen oivallukseni tapahtui kahdeksanvuotiaana, kun ujona, arkana ja pelokkaana astelin seurakuntakotiin. Siellä oli niin kivoja aikuisia, että ajattelin; jos nämä kirkon ihmiset ovat näin kivoja, niin Jumalakin on varmaan kiva.

Jumalan kaunein sana on ”tervetuloa”. Tuo sana on edelleen teologinen käyntikorttini.”

*– Irja Askola,
Helsingin hiippakunnan emeritapiispa*

Tutut Raamatun kertomukset saavat raikkaan tuulahduksen, kun Irja Askola tarkastelee niitä ihmisten ja Jumalan välisinä kohtaamisina. Pyhän hipaisu arkipäiväistyy ja inhimillistyy meissä ja meille.

Irja Askola toimi Helsingin hiippakunnan piispana 2010–2017.

24.1
Kansi Justine Florio/
Taittopalvelu Yliveto Oy
www.minervakustannus.fi

ISBN 978-952-410-142-4

9 789524 101424

minerva

MIX
Paperi vastuul-
lisista lähteistä
FSC® C002795